

NAPROSZYĆ (1) *vb pf*

3 sg m *praet* napr(o)szyl.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) – XVII w.

Naśmiecić czym prósząc; eufem.: wypróżnić się [w co]: [Litwini] do Strasburgu miáltá náiecháli/ lud włyftek/ [...] zábili/ [...] á imo inŕze zelżenie Swiętości/ ieden łotr w Chrzćielnicę náproszyl StryjKron 308.

Formacje współrdzenne cf PROSZYĆ SIĘ.

Cf [NAPROSZENIE], NAPRUSZONY

KCh